

Les urpes de l'aguila Karin Smirnoff

Una novella
de la Lisbeth Salander

KARIN SMIRNOFF
LES URPES
DE L'ÀGUILA

Una novel·la de la Lisbeth
Salander (Millennium 7)

Traducció de Jordi Boixadós

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *HAVSÖRNENS SKRIK*

PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2023

© KARIN SMIRNOFF I MOGLIDEN AB, 2022

PUBLICAT D'ACORD AMB HEDLUND AGENCY

© DE LA TRADUCCIÓ DEL SUEC: JORDI BOIXADÓS, 2023

LA LLETRA DE LA CANÇÓ «DÅR GÄDDAN SIMMAR»
(ON EL LLUÇ DE RIU NEDA) ÉS DE HOOJA I MÅRDHUND

© EDITORIAL PLANETA, S. A.

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3078-4

DIPÒSIT LEGAL: B. 11.412-2023

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

AMB LA COL·LABORACIÓ DEL DEPARTAMENT DE CULTURA

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

CAPÍTOL I

El desbrossador mira el rellotge. Des del moment que ha omplert el canyet de carronya, la primera àguila marina, una femella, tarda quaranta-un segons a baixar en picat.

No sap mai d'on ve exactament. Pot ser que estigui reposant en un arbre per allà a la vora o planant dos mil metres més amunt. Amb el seu sentit de la vista, que és dues-centes vegades més agut que el dels humans, enfoca una presa des d'uns quants quilòmetres de distància. Ell, per la seva banda, és a una cinquantena de metres del canyet, ben ocult en un amagatall, observant l'àpat amb uns binocles.

Llepolia per a les àguiles, de sis lletres: carnús. Carn tendra com un coixí de plomes. La tendresa que sent pels ocells no és amor fraternal, pel que ell sap, però tot i així no pot deixar de veure'ls com si fossin fills seus.

Hi pensa just abans d'adormir-se i és el primer que li ve al cap quan es desperta. Mentre es dedica a qual-

sevol de les seves tasques imprescindibles, com ara tallar llenya, cuinar o encendre un foc, pensa en els ocells. Han copulat? Els polls sobreviuen? Trobaran prou aliment? Podran passar l'hivern? Sí. Amb el seu ajut i una quantitat decent de lèmmings passaran l'hivern.

Es frega els ulls amb els artells. El sol està alt i li escalfa l'esquena, potser per última vegada aquesta tardor. No hi fa res. Té casa seva en un racó oblidat del món. O més ben dit, anomenar-ho casa és una exageració. Una cabana de fusta que va quedar buida quan els últims llenyataires van desaparèixer, a començaments dels anys seixanta, i l'àrea va quedar classificada com a reserva natural.

El territori és desigual, amb una estructura irregular de boscos primigenis, estanys, aiguamolls i turons. No hi ha camins. A part dels corriols que marquen els animals, l'únic que hi ha és el lleu rastre d'una antiga pista forestal que la natura reclama. L'única manera d'arribar fins aquí és a peu o amb un quad; això sí, val la pena trobar-ho.

La carretera més propera queda a més de deu quilòmetres de distància. Ell es desplaça com a molt fins a un parell de quilòmetres al voltant de la cabana. Va marcar des del principi uns senyals amb branques per no allunyar-se'n més. Dins d'aquest radi hi té un torrent on pescar, arbres caiguts per fer-ne llenya i clarianes adients per vigilar ocells i petites peces de caça.

La cabana és un refugi. L'únic element modern és un generador d'electricitat que funciona amb gasoil i que ell fa servir per carregar el mòbil. Aquí, el desbrossador no és ningú, un home sense nom, sense passat ni futur. Existeix i prou. Viu al dia. Se'n va a dormir aviat i es lleva a l'alba. Fa el que ha de fer sense rumiar si està bé o malament.

A les parets de fusta hi ha inscrits noms i dates. Misatges que altres homes van adreçar al futur. Olof Persson 1881, Lars Persson 1890, Sven-Erik Eskola 1910 i d'altres. Ara bé, la soledat és una cosa relativa. Pot passar mesos sense parlar amb ningú excepte amb ell mateix, amb els ocells, amb els arbres o fins i tot amb les pedres. En canvi, se sent menys sol que mai. És com si tingués la infància a l'abast de la mà. Dia a dia s'acosta al nen que es refugia al bosc, que seu completament immòbil a aprendre com funciona el món contemplant un gall fer a la primavera o observant com la guineu cuida els seus plançons, com es belluguen les formigues al voltant del niu o com fan via els corcs dins dels troncs dels avets.

El nen té pare. Un diable enorme amb uns braços que ho abasten tot. També té mare. Ningú no compta amb ella. I un germà que diu corre quan el pare arriba a casa, i el nen corre cap al bosc.

Enxampa un vidriol. El vidriol perd la cua i ell torna a enxampar-lo, treu el ganivet de la funda i escapa el rèptil, i llavors tot és silenci. Ell és el silenci.

El nen deixa la serp a sobre d'una pedra, es repenja en el tronc d'un avet i eixuga la fulla del ganivet amb els pantalons. El grata amb una unglà. En tot el fil del ganivet hi ha llibertat. Això no l'hi pot prendre ningú.

S'acosta una altra àguila. És un mascle jove. Encara no li han sortit les plomes blanques a l'abdomen ni té el bec groc, que són senyal d'haver assolit la maduresa sexual. Segurament va néixer l'any passat. Màxim dos anys, apunta al bloc de notes. No és habitual, però passa de tant en tant, escriu també, que les àguiles joves es quedin al lloc de naixement en comptes d'anar-se'n cap al sud. Possible deformitat o malaltia. Signe d'interrogació. Estar-hi atent. Signe d'exclamació.

La femella està tan enfeinada que no es pren la molèstia de constatar la presència del jovencell, que primer plana en cercle al voltant de la carn i després s'atreveix a baixar. El que queda són sobretot fragments d'ossos. La femella deixa fer. No paren d'estirar-los fins que els esqueixen i llavors s'empassen els tendons com si fossin espaguetis.

D'aquí pocs minuts s'haurà acabat el moment culminant del dia. Fica el bloc de notes i el termos a la motxilla, es penja el rifle a l'espatlla i surt arrossegant-se de l'amagatall. Com sempre, la cama dreta no l'obeeix i l'ha de fer girar cap a la direcció correcta. S'arriba fins aquí seguint un corriol marcat pels animals. Els bedolls, els verns i els salzes ja han perdut la fulla. Es menja un

grapat de nabius vermells i el gust agredolç li fa fer una ganyota. També és agredolça l'olor de la carronya que hi ha en un barril de plàstic cobert amb una tapa i ben camuflat a sota d'un avet, però tot i així... Hauria de llençar-ho tot de seguida, però no pot. Les estones amb les àguiles ho són tot. És per elles que respira, menja, dorm, caga. Demà hi tornarà. Llavors sona el mòbil. Només hi ha una persona que tingui el seu número. Només hi ha una persona a qui ell truca.

—Sí —diu—. Sí, demà al matí. Entesos.

Al matí fa més fred de l'habitual. Afegeix un parell de tions al foc i s'escalfa les mans al voltant d'una tassa de cafè. Si vol arribar a la carretera, cal que s'hi posi aviat. De camí poden passar coses. Se li pot espatllar el quad. El terra pot estar massa moll.

Fa els primers quilòmetres fins a l'amagatall del quad caminant. És una mesura de precaució. Si per casualitat el trobés algú, no el relacionaria ni amb la cabana ni amb ell.

Mentre avança observa les àguiles. En aquella direcció n'hi ha un dels nius, però no es veu cap ocell. Llàstima, hauria continuat la marxa amb bones sensacions. No és que tingui por, però una àguila marina és un bon senyal.

Força més endavant espolsa les branques d'avet que cobreixen el vehicle, fica la motxilla al maletger del davant i arrenca cap al punt de trobada.

El terra aguanta, tot va com està previst. Amb deu minuts de coll, s'asseu a esperar, ben amagat per no ser vist des de la carretera, i tot seguit condueix fins a la barrera i un cop allà gira el quad en sentit contrari.

El cotxe ja hi és. Sempre és la mateixa persona la que ve amb el lliurament. El desbrossador el coneix com el proveïdor. El proveïdor el coneix a ell com el desbrossador. No saben res l'un de l'altre. Amb prou feines intercanvien unes quantes paraules.

—De qui portes la comanda? —pregunta.

La resposta el tranquil·litza. Com més curta és la cadena, menys baules té.

Aquesta vegada ha demanat productes de primera necessitat. Una ampolla de whisky i uns quants aliments frescos. I un grapat de diaris, els que siguin. Ho fica tot al maleter i torna cap al cotxe.

El proveïdor treu el cos del seient posterior.

Una dona. Això sí que és insòlit. Està lligada amb les mans al darrere i porta el cap tapat amb una caputxa. Un soroll sense cap paraula indica que està emmordasada. Millor, així almenys segur que no es posarà a xerrar sense parar.

—Fes-ne el que et doni la gana —diu el proveïdor—, tens carta blanca.

Mentre faci la feina, el que vulgui.

Aquesta gent que li porta el proveïdor s'han guanyat el destí que els espera. Fins ara, té la consciència tranquil·

la. No mata per plaer ni és cap psicòpata, encara que el món, sens dubte, el consideraria una persona que mata perquè sí.

Tenen un acord. Mentre els altres compleixin la seva part del contracte, ell també.

—Què ha fet? —diu, tot i que no sol preguntar. Potser és perquè es tracta d'una dona. Potser perquè el proveïdor és la primera persona amb qui parla des de fa molt de temps.

—El que fan sempre —contesta el proveïdor—. No en sé res més. —I el desbrossador el creu.

S'asseu al quad i l'altre l'ajuda a col·locar el cos davant seu. «Cos» sona millor que «dona».

—Passa-li la corretja pel voltant —diu—. No volem que caiguis, noia, tan preciosa que ets.

S'acomia amb un gest de la mà i arrenca en direcció a la cabana.

Mentre camufla el vehicle, deixa el cos lligat a un arbre. No és silenciós del tot, emet un lleu gemec que sembla el miol d'un gat malalt. Als gats malalts se'ls fa l'eutanàsia. Continua sense haver-hi cap àguila a la vista.

—Som-hi —diu mentre empeny el cos perquè camini davant seu. Constata que no està en tan bones condicions com ell mateix. A l'últim tram l'ha de fer avançar a puntades de peu a les natges.

No sol portar els cossos a dins de la cabana. Això

d'ara és una excepció. La fa caure al llit d'una empenta i s'asseu en una cadira.

—Primer a divertir-se i després la feina, va bé? —pregunta al cos—. O faig una mica més de foc, potser, tu què hi dius? Fa fred aquí dintre?

El gat deixa anar un gemec. Ell trempa. Una dona sempre serà una dona.

Li treu els pantalons i el jersei. Sempre queda admirat de veure el que s'amaga sota els parracs. Aquest és un cos molt jove. De vint-i-cinc anys, potser. Quaranta com a molt. L'edat no hi fa res.

El primer pensament és de prendre-s'ho amb calma, gaudir del panorama, per dir-ho així, però l'excitació s'imposa a la paciència. Arrenca un tros de paper film, ves a saber quina merda li podria encomanar, aquesta, i el fa servir per embolicar-se el membre erecte, i llavors col·loca el cos en la posició adequada per a la penetració.

—Què et sembla si passes uns dies a la cabana, i així ens podem arraulir l'un contra l'altre? —diu mentre es belluga amb tan poca traça com un nen a l'edat d'anar a rebre la confirmació. Abans de ficar-la ja s'ha escorregut.

Quan se li calma la respiració i l'erecció decau veu que el cos s'ha pixat a sobre.

S'ha pixat al llit, i aquest és l'element decisiu.

—Que s'arrauleixi ta mare —diu, es corda els pantalons i prepara el cos per a la partida.

El cos amb prou feines pot caminar, defalleix, de manera que no poden anar tan lluny com ell volia. El lliga a un arbre per segona vegada avui i desfà el nus de la bossa de tela on guarda l'arma.

Contempla la bellesa de l'objecte. Cargola el silenciador fins que queda ben encaixat i aguanta la pistola amb totes dues mans, com si volgués consagrar l'acte que tindrà lloc de seguida.

Meu. No cal que el gatet pateixi més.